Suplement jove

Màscares adolescents

Entrevista a Montse Santolino i Enerolis Bautista

Retrat coral de la Florida

DES DE JA

Suplement jove

Si vols col·laborar al Laboratori Editorial vine al **Centre Municipal Ana Díaz Rico qualsevol dilluns de 17:30 a 19:30 h.** T'hi esperem Des De Ja!

També ens pots fer arribar les teves opinions i propostes a l'adreça: **laboratorieditorial@gmail.com**

Impulsa

LaFundició

En col·laboració amb

FUGA

Institut Eduard Fontserè

En el marc de

Des dels blocs

Càntirs de la memòria

La Florida s'aveïna

common places new imaginaries for European peripheries

Amb el suport de

icec Institut Català de les Empreses Culturals

economia social

Generalitat de Catalunya Departament d'Empresa i Treball

Amb el finançament de

Ministerio de Trabajo y Economía Social SEPE

Projecte cofinançat per la Unió Europea

Promou i finança: la Generalitat de Catalunya - Departament d'Empresa i Treball. Amb la participació de la Junta d'Herències de la Generalitat de Catalunya en el finançament de Des dels blocs.

Disseny i maquetació

LaFundició

Impressió

CHMGrafic

Llicència

Excepte on s'indiqui el contrari, aquesta obra està sota una llicència Creative Commons Reconeixement-NoComercial-CompartirIgual 4.0 Internacional.

4t A Fátima, Lina, Adam, Gerard, Litzy, Paul, Insaf, Onise, Fabiana, Aliza, Adam, Miguel, Dorian, Zanib, Kainat, Elena, Pariskar, Carolina, Edily, Skarlet, Kafeel, Nayara, Lindsay, **4t B** Omar, Lupe, Adam, Elaine, Miguel, Joel, Oumou, Omayra, Mabel, Ana, Harpreet, Moha, Edwin, Jefferzon, Rafa, Emerson, Hammna, María, **4t D** Farhan, Jaylord, Soufian, Leo, Isabella, Antonio, Randolf, Adri, Isidro, Sismai, Simón, Maynor, Moha, Hugo, Jeannery, Anny, Jashandeep, Yeray, Miguel Ángel, Dayana

En la línia educativa de l'institut del barri, l'Eduard Fontserè, alumnes de 4t d'ESO, amb l'acompanyament de la professora Helena Martínez i del professor Gerard de Josep, han estat treballant per poder exposar-vos la seva mirada. Mirada que construeix, desconstrueix i reconstrueix. Aquesta tasca, a més, reafirma el nostre format d'aprenentatge i servei (ApS), amb el qual oferim al barri els nostres coneixements.

L'alumnat és el protagonista del seu propi aprenentatge a partir de sentint-se part activa del procés. Aquest ha de convertir-se en una vivència pròpia de manera que l'alumnat senti que l'afecta. Context i significació han de servir per crear i aplicar el coneixement en situacions noves: fer de cap a peus el suplement jove d'una revista del barri n'és un bon exemple.

De la crisi permanent que vivim, només en sortirem si unim forces, i l'educació ens ofereix un escenari ideal per fer-ho: arribem a acords, sumem esforços, teixim xarxes... És per això que comptem amb agents diversos, de l'entorn i de més enllà: com La Fundició i la seva força cooperativa, i concretament el suport i la presència d'en Francisco a l'aula; o l'Helena Roig, del col·lectiu Fuga; la veïna i activista històrica Montse Santolino; l'acompanyament del Departament de Mediació del CCCB i l'equip de Re-Crea, i més concretament l'Alba Aguilar i la Paula, que amb la seva experiència i les seves habilitats comunicatives ens han guiat per l'exposició de «La màscara no menteix mai».

Cada classe de 4t d'ESO que hi ha participat, a més, ha pres un camí diferent, sempre amb l'acompanyament del professorat. Un dels grups ha reflexionat, per exemple, amb textos i imatges, sobre com ens representen els objectes que duem al damunt i sobre com ens identifiquen alguns espais del barri. Un altre grup ho ha fet sobre les màscares que duem i s'han fixat en aquelles que veuen al seu voltant: passamuntanyes, filtres d'Instagram, símbols religiosos... Per últim, un tercer grup ha entrevistat dues persones que podien aportar valor al debat. Entre elles, Enerolis Bautista, una de les nostres conselleres al Consell de Nois i Noies de l'Hospitalet, òrgan participatiu on hi som presents com a centre.

En definitiva, aquesta és una obra col·lectiva per poder escoltar no la veu d'un jove que ha de parlar per tothom, sinó la de més de cinquanta adolescents que viuen el barri de maneres diferents i l'expliquen amb les seves pròpies paraules. Esperem que gaudiu de la lectura.

Institut Eduard Fontserè

Aquesta publicació és fruit de la col·laboració entre actors diversos. Tot i el seu caràcter «objectual» no la considerem el resultat que conclou una acció, sinó part d'un teixit format per nombroses relacions i vincles entre coses, persones i organitzacions diverses al llarg d'un procés més gran, que no té un principi ni un final definits.

La iniciativa parteix del Laboratori Editorial, un espai obert als veïns i veïnes dels Blocs Florida que vulguin experimentar amb l'edició. L'espai s'inclou en un projecte anomenat «Des dels blocs», que des del 2016 impulsa LaFundició al Centre Municipal Ana Díaz Rico, i que proposa «explicar el món des dels Blocs Florida». És aquí on apareix la idea de crear la revista Des de ja. Sovint, però, trobem a faltar la mirada dels i les joves i és per aquest motiu que, des de feia un temps, veníem parlant amb l'Institut Eduard Fontserè de fer quelcom plegats.

A les pàgines d'aquesta publicació trobareu textos i fotos creats per l'alumnat de quart curs d'ESO de l'Institut Eduard Fontserè, editats com a suplement del número cinc de la revista «Des de ja». La edició ha estat possible gràcies a la implicació dels i les alumnes, així com de l'Helena i el Gerard –els seus profes– i del mateix centre educatiu com a institució. També gràcies als recursos destinats pel projecte Càntirs de la Memòria, amb el que diverses entitats de l'Hospitalet –Alquímia Social, Brotes, Fuga, JIS, CELH, Llavors i LaFundició– s'han proposat impulsar espais i processos de creació cultural col·lectiva i situada a diversos barris de l'Hospitalet.

Les paraules i les imatges són coses sensibles i en llegir-les i mirar-les, en comentar-les i compartir-les, construïm el seu sentit col·lectivament. Per això mateix aquest és un artefacte cultural.

És propi dels humans buscar i donar sentit a allò que ens envolta, i la cultura és una de les maneres com ho fem. La qüestió no és qui té la capacitat de «fer cultura» –tothom en té– sinó a qui reconeixem, com a societat, la legitimitat de fer-la, i com distribuïm en conseqüència els recursos necessaris per fer-la. No sembla que el repartiment del dret a fer cultura i dels recursos per fer cultura sigui molt equitatiu, i podem afirmar que aquest desigual repartiment genera i reprodueix al seu torn més desigualtat en l'exercici d'altres drets i en l'accés a altres recursos materials i simbòlics.

Pensem que, a llocs com els Blocs Florida, sortir d'aquest bucle requereix organitzar-se dia a dia i amb molta paciència en trames comunitàries prou fortes com per a prendre la veu, exercir de manera autònoma el propi dret a enunciar-se i enunciar el món i proveir-se dels recursos materials necessaris per fer-ho. Aquest projecte, la creació d'aquest suplement jove, vol ser una petita aportació –entre moltes– a una d'aquestes trames, sempre amenaçades, sempre en construcció, i alhora sempre plenes de possibilitat.

LaFundició

La joventut de La Florida viu i s'expressa darrere de diverses personalitats

MÀSCARES ADOLESCENTS

4t d'ESO B

«La màscara no menteix mai». Així es titula l'exposició que es va poder veure entre el 15 de desembre de 2021 i l'1 de maig de 2022 al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona (CCCB). La mostra traçava un recorregut dels usos de la màscara dels últims 150 anys: des de l'ús polític i de control policial fins a l'ocultació del rostre i la creació de noves identitats. A 4t d'ESO de l'Institut Eduard Fontserè del barri de La Florida de L'Hospitalet, ens vam plantejar si podíem trobar aquestes màscares al nostre voltant, entre joves del barri.

Un alumne enfoca el mòbil a la pissarra amb un filtre d'Instagram activat.

Passamuntanyes, la doble cara

A La Florida, una de les màscares que utilitzen els adolescents és el passamuntanyes. Alguns l'han fet servir com a mascareta per protegir-se de la covid, però des que Morad i Beny Jr. van començar a cantar, s'ha vinculat a la gent de carrer per diversos motius i amb objectius diferents.

Posar-se un passamuntanyes pot perseguir l'objectiu d'amagar la identitat, però també pot servir simplement per identificar-se amb una estètica

D'una banda, posar-se un passamuntanyes pot perseguir l'objectiu d'amagar la identitat, però també pot servir simplement per identificar-se amb una estètica de mec de la rue (MDLR), que exalta la vida delictiva o al marge de la llei. En tot això, la tecnologia hi té un pes. Si algú vol presumir de portar aquesta vida, per exemple, probablement es gravarà amb el telèfon mòbil per tal de demostrar que és capaç de fer-ho. Però també implica assumir riscos, i és per això que pot voler amagar a la vegada la seva identitat.

Ara bé, cada vegada hi ha més artistes al barri que canten drill, un gènere musical urbà amb lletres que parlen sobre la vida al carrer, les drogues i l'abús policial, però aquests artistes, com DelaJowy, 90 five, 73 i altres, no necessàriament fan servir passamuntanyes.

En aquest sentit, aquest tipus de màscara s'ha començat a fer servir també com una peça de roba més per part de molts adolescents, i no només per part de cantants i artistes. Són molts els que es posen el passamuntanyes per gravar tiktoks, i busquen, per exemple, que combini a nivell de colors i estampats amb la resta de la roba que porten.

Amagar-se la cara per tal de no ser identificat en una actuació criminal o compartir una mateixa mateixa estètica amb tot un moviment social i artístic al marge de la identitat individual lliga amb algunes de les coses que es podien veure a l'exposició del CCCB. El mètode Bertillon, per exemple, era un mètode per identificar criminals encara que canviessin o es disfressessin per despistar la policia. A través de les fotos fetes a les cares de diferents persones, i a partir dels trets físics compartien, es treien conclusions sobre com eren els criminals, de manera que amagar la cara era cada vegada més important. A la lluita zapatista, el passamuntanyes no servia per amagar la identitat individual d'un líder, com podia ser el subcomandant Marcos, sinó la de representar tota la població indígena.

Un alumne es tapa la cara amb un passamuntanyes en defensa de l'escola pública.

Pintar-se les ungles pot ser un tret d'identitat en l'adolescència

Maquillatge, més enllà de la bellesa

El maquillatge és una altra de les màscares habituals que es poden trobar entre els adolescents del barri, i es podria pensar que serveix per amagar-se, però no sempre és així. El maquillatge també és cultura, i és un art que no només serveix per cobrir imperfeccions o embellir faccions, sinó també com una forma d'expressió i de mostrar la personalitat.

En poden ser un exemple el món del drag o referents joves actuals com Otto Vans, que utilitzen el maquillatge amb la intenció de caracteritzar una persona i confrontar les nocions tradicionals d'identitat i rols de gènere. Aquesta voluntat de trencar unes expectatives socials connecta amb la proposta recollida a l'exposició del CCCB del Cabaret Voltaire, que es va crear l'any 1916 dins d'un teatre de Zuric (Suïssa), en plena Primera Guerra Mundial.

Els artistes del moviment Dadà van agafar llavors la màscara com a símbol, i la utilitzaven en la pintura i l'art. Era un símbol primitiu, contrari a la raó de la qual presumia la societat del moment i que havia conduit a l'horror de la guerra. Altres artistes, fora del moviment dadà, com Mary Wigman i Lavinia Schulz, també utilitzaven les màscares en les seves danses.

Símbols religiosos, i la seva aparença

«Digues als creients que baixin la seva mirada i guardin les seves parts íntimes», diu l'Alcorà. Amb aquests versos, el llibre sagrat de l'islam recomana l'ús del mocador per a totes les dones, però cadascú decideix si per respecte a Déu vol fer-ne ús o no. En certa manera, el mocador també és una màscara que serveix per expressar la religiositat.

Entre les adolescents del barri de La Florida, el mocador més utilitzat és el hijab, que cobreix el cap i el coll, i que parteix dels conceptes islàmics de modèstia i privadesa, sobretot respecte als homes amb qui no es té una relació estreta.

Entre les adolescents del barri de la Florida, el mocador més utilitzat és el hijab, que cobreix el cap i el coll, i que parteix dels conceptes islàmics de modèstia i privadesa

Però no només l'islam recomana l'ús de mocadors, com a màscares relacionades amb la religió. En el sikhisme i en la cultura sikh, una de les presents al barri de L'Hospitalet, també es porta turbant i el seu ús és obligatori per tots aquells sikhs que han estat batejats (Amritdhari).

Els turbants poden ser de moltes formes, grandàries i colors, encara que la seva longitud rares vegades excedeix els cinc metres. Un dels mocadors que porten les persones adolescents sikhs del barri és el rumal, una peça de roba semblant a un mocador. En aquest cas, el porten homes sikhs abans d'entrar als centres de culte, anomenats Gurdwara.

En el sikhisme, cobrir-se el cap és una mostra de respecte, i si un home no porta turbant habitualment, s'ha de cobrir almenys amb el rumal abans d'entrar a l'edifici. Els infants sikhs també porten rumals amb el nus superior, així com els homes sikhs quan participen en activitats esportives.

El chunni és una bufanda llarga que és essencial en molts vestits de dones a l'Índia i al sud de l'Àsia i, com que en el sikhisme és una qüestió de respecte mantenir el cap cobert quan s'està en llocs religiosos, també és utilitzat per les adolescents del barri quan són en aquests espais. No només el mocador és un símbol fonamental en la identidad sikh, sinó que ho és també no tallar-se mai al cabell, ni homes ni dones.

Cada persona té diverses personalitats, tothom porta màscares

Instagram, engany al públic

Entre la voluntat d'amagar la identitat del passamuntanyes i de crear-ne una de nova del maquillatge, hi trobem els filtres de les aplicacions de les xarxes socials, que també poden ser entesos com a màscares. Els filtres serveixen per aparentar o per fer veure que som persones més atractives i tapar les nostres inseguretats.

Hi ha la possibilitat d'utilitzar els filtres com un mirall distorsionat per a un mateix, però també de buscar l'aprovació dels altres mitjançant els likes. Salvant les distàncies, els filtres d'Instagram són com les cares reconstituïdes de la Primera Guerra Mundial.

Alguns dels soldats que aconseguien sobreviure a la Gran Guerra tornaven a casa amb la cara totalment desfigurada. Llavors, una dona, que es deia Anna Coleman, va obrir un estudi per ajudar i reformar les cares d'aquells homes amb complements prostètics. Després d'aquest procediment, el soldats aparentaven una nova imatge, com ens passa a nosaltres amb els filtres. Era i és una mena de representació de la nostra pròpia identitat, però en el nostre cas es limita al món digital.

Els filtres d'instagram serveixen per aparentar o per fer veure que som persones més atractives i tapar les nostres inseguretats

Màscares socials, múltiples personalitats

En definitiva, hi ha molts tipus de màscares i tothom en porta. Per això, podem parlar també de màscares socials sense necessitat de cobrir-nos la cara, i ens referim a les diverses personalitats que pot tenir cada persona depenent de la situació o lloc on es troba. Si pensem en els adolescents del barri, hi ha diversos contextos que poden condicionar aquesta personalitat: l'institut, els amics més propers, la família, el metge...

A classe, per exemple, pot ser que algú es dediqui tot el dia a fer bromes perquè els companys riguin i busqui ser molt simpàtic, però a la vegada, pot ser que aquesta mateixa persona sigui més freda i dura quan està amb el seu cercle més íntim de família i amics, ja sigui per confiança o per altres motius que el fan ser i actuar d'altres maneres.

La tria dels textos de Maria Àngels Anglada que composen aquest llibre, ha estat feta per D. Sam Abrams amb la voluntat d'oferir-nos un present carregat d'intencionalitat. Perquè el mot "present" té dos sentits, el sentit d'obsequi i el sentit d'actualitat i aquest llibre els recull tots dos.

És un regal que Maria Àngels Anglada ens va fer, i que ara, en petit format, arriba als lectors. I també representa l'actualitat de Maria Àngels Anglada perquè dóna una imatge renovada de l'escriptora, una imatge més ajustada a la realitat del nostre temps.

9 788498 033168

Una alumna es tapa la cara amb el llibre 'No sé jugar amb màscares', de Maria Àngels Anglada.

L'entrevista

MONTSE SANTO ENEROLIS BAUT

El barri ha millorat, però és que abans no hi havia ni allò bàsic

OLINO
TISTA

4t d'ESO D

Montse Santolino és una periodista, activista social i veïna del barri que va estudiar a l'Eduard Fontserè quan encara no era un institut de secundària, sinó una escola d'infantil i primària. Enerolis Bautista és avui alumna del centre i forma part del Consell de Nois i Noies de L'Hospitalet, que aquest any té una línia de treball sobre com utilitzen el seu temps lliure els adolescents. Des de 4t d'ESO, les hem citat per fer-los preguntes sobre joves i el barri.

Us relacioneu amb veïns i altres persones del barri?

Enero: La majoria de nosaltres, sí, perquè vivim al mateix barri i anem al mateix institut.

Montse: Sí, òbviament tinc veïns i veïnes al barri. Estic a l'associació de veïns i passo molt per l'Ana Díaz Rico, el centre que hi ha a la plaça dels blocs. Llavors allà parles amb molta gent.

D'on creieu que provenen la majoria d'habitants de La Florida?

Enero: Crec que provenen de l'Àfrica, l'Àsia o Llatinoamèrica, per exemple.

Montse: Doncs si voleu us dono dades exactes: el 51% de la gent de La Florida ha nascut a Catalunya o a Espanya i la resta, o sigui el 49%, ha nascut fora d'Espanya. O sigui que diguem que estaríem al 50% la gent que ha nascut aquí o a altres províncies espanyoles i la gent que ha nascut a altres països.

Creieu que aquí hi ha molta violència, en comparació amb altres barris?

Enero: Que el barri de La Florida sigui més conegut, no fa que sigui més violent.

Montse: Òbviament, no. Hi ha dades de la policia i diuen que aquest any han baixat la criminalitat i els delictes. El que passa és que una cosa és la violència real i una altra és la sensació d'inseguretat. Llavors la gent té molta sensació d'inseguretat a Les Planes, Torrassa... als barris on hi ha més joves, més gent d'origen migrant. Però una cosa és que la gent tingui por que li passi alguna cosa i una altra és que li passi de veritat. Òbviament, si te'n vas al barri de Gràcia o a barris més benestants, La Florida és com si vinguessis al Far West, un lloc super perillós, però també us dic que quan tenia 14 anys era exactament igual. O sigui, als anys 80 també es passava droga, els joves pensaven que això era lo pitjor i la gent de Barcelona es pensava que vindrien a la Florida i la gent els atracaria. Això no ha canviat

Us sentiu satisfetes amb el vostre habitatge al barri?

Enero: Porto aquí des que era petita, així que sí.

Montse: Jo sí, perquè tinc la sort de viure sola. El meu pis és petit però, òbviament, si tingués una família molt gran, el meu pis seria petit perquè hi ha pisos molt petits al barri.

De quins espais disposaven abans els joves del barri?

Montse: Tota la zona de les vies, que ara hi ha apartaments. Molts espais que estan construïts i abans eren carrer. Nosaltres sortíem de classes i estàvem al carrer tot el dia, però teníem espais on estar sols, tranquils i lluny de tot, perquè no hi havia tant construït. Ara és impossible. Qualsevol lloc on et posis a parlar ja hi ha problemes i no hi ha cap espai públic del barri que no sigui font de conflicte.

Com vau viure la diversitat del barri, per exemple entre paios i gitanos, aquells que vau ser joves als anys 80?

Montse: És que fa quaranta anys l'única diferència que hi havia era aquesta: els gitanos. Vull dir, abans que no hi hagués tota la resta, hi havia els blocs, i abans de hi arribés la resta de gent, hi havia els gitanos. Vull dir, hi ha dues zones originals al barri. Aquí hi havia vinyes. No hi havia res. Hi havia deu masies. En qüestió d'un any, van arribar 27.000 persones. Van portar gent de les barraques del Somorrostro i de la Barceloneta. Durant molts anys, els únics diferents eren els gitanos, i s'han mogut

poc dels Blocs. També durant molt de temps hi havia dues persones d'origen africà al barri, que tothom les coneixia, i eren l'"africano del barrio". O sigui que, clar, jo de petita no havia vist persones negres, a part d'aquestes dues. Imagineu-vos la diferència amb ara. Res a veure. Però, ja us dic, els problemes eren exactament els mateixos, la visió que la juventut sempre l'estaven liant era exactament la mateixa. Però llavors la diversitat d'origens era que un era d'Andalusia, un altre era gallec, i no hi havia més diferències.

I avui, en canvi, com es viu la diversitat a La Florida?

Enero: Des de petita sempre he estat amb persones de diferents llocs. Per exemple, llatinoamericans, africans, asiàtics, també hi havia gitanos i espanyols i sempre he estat amb tots. No me n'anava d'un grup a l'altre, sinó que era una barreja de tot.

Hem normalitzat la diversitat, però tenim prou coneixement de l'altre? Què en sabem de les cultures i religions de les persones amb qui convivim?

Enero: Jo crec que sí que en tenim coneixement, ja que sempre, o almenys els joves, de tant ajuntar-nos amb gent d'altres cultures, acabem coneixent-les.

Montse: Òbviament jo espero que entre vosaltres sigui diferent, però amb la gent gran part dels conflictes que hi ha de convivència són perquè, primer, hi ha gent molt jove i gent molt gran i la gent gran no té ni punyetera idea d'on ve la gent. El meu pare va venir de Salamanca fins aquí i no ha sortit mai d'Espanya. No sap diferenciar entre un musulmà, un sikh... no té ni idea de diferenciar tot això. No sap res de com viuen les altres persones, i sobretot la gent gran que pràcticament no ha sortit del barri tenen por.

Moltes de les millores del barri s'han aconseguit lluitant. És possible encara organitzar-se per canviar les coses?

Enero: Per exemple, ara per canviar una cosa ha de ser en grup. Per exemple, a la classe, el delegat o delegada ha de parlar amb tots els seus companys i després parlar-ho amb l'equip directiu o els consellers i conselleres de l'institut, o el consellers i conselleres de L'Hospitalet de Llobregat. Canviar els pensaments de les persones es pot, i canviar les coses tal com són és una mica més difícil, però jo crec que sí que és possible.

Montse: Necessitem gent com tu. El barri ha millorat des que jo era petita. Vull dir, jo estudiava aquí la primària, però aquí abans no hi havia col·le. O sigui, els meus pares es van haver de manifestar perquè de sobte hi va haver gent que va arribar de cop, i es necessitaven escoles, metges, metro... No hi havia res de tot això, i es va fer perquè l'associació de veïns i les famílies es van organitzar per demanar-ho. Ara estem en un moment diferent perquè abans no hi havia ni lo bàsic. Ara ho tenim, però a l'avinguda Catalunya estem esperant una ampliació del CAP des de fa 10 anys. Vull dir que ara tenim un CAP, però no és suficient. Òbviament caldria continuar lluitant per millorar moltes coses que tenim, i ampliar-les. I és molt complicat justament perquè a la gent li costa associar-se per demanar coses. Vull dir en el cas dels joves esta claríssim. Més enllà del consell de nois i noies, jo crec que els joves i les joves del barri haurien de muntar les seves pròpies associacions i fer les seves pròpies reclamacions, demandes i el que volguessin. Precisament, per millorar moltes de les seves coses i els seus espais.

Un retrat divers de La Florida i dels joves que fan vida al barri

RETRAT CORAL DE LA FLORIDA

4t d'ESO A

Nosaltres

La Play

M'agrada molt la play perquè és un objecte amb el qual passo molt temps jugant i em diverteixo molt amb els amics de la classe o amb la gent de tot el món.

Hi ha gent que veuen els videojocs com un vici, i per tant pensen que soc un viciat. Però jo penso que és un objecte que m'agrada molt i és un entreteniment en el meu temps lliure. És el mateix llegir un llibre que jugar a un videojoc, perquè aprens de les dues maneres.

El mòbil

M'agrada molt la play perquè és un objecte amb el qual passo molt temps jugant i em diverteixo molt amb els amics de la classe o amb la gent de tot el món.

Hi ha gent que veuen els videojocs com un vici, i per tant pensen que soc un viciat. Però jo penso que és un objecte que m'agrada molt i és un entreteniment en el meu temps lliure. És el mateix llegir un llibre que jugar a un videojoc, perquè aprens de les dues maneres.

El meu mòbil és més o menys gran. És important perquè sempre em manté connectat a tot i jo soc una persona social. La gent pensa que sóc força sociable i també poden pensar que estic enganxat tot el dia al mòbil.

El llibre de dibuixos i el meu artista favorit

Jo he fet fotos de dues coses, una d'un llibre de dibuixos i l'altra d'un ordinador reproduint música del meu artista favorit. Que és el que jo crec que em representa.

El pentinat i el mirall

El que em representa és el meu pentinat. Perquè és un pentinat actual que em fa única. M'expresso de la manera que em veig bonica.

Penso que la gent pensa del meu pentinat que és bonic i que el meu cabell és llarg.

Les fotos que vaig fer són d'un mirallet que em va comprar la meva mare amb un fons de cartolina.

La gent diria que potser soc presumida, però en realitat aquell mirallet el porto per la meva mare.

La roba i el hijab

Em represento amb les robes per jo sóc paquistanesa i sóc diferent de tots. El meu hijab representa que sóc una musulmana i el meu color em representa perquè sóc d'Àsia. La gent pot pensar que estic molt connectada amb la meva religió.

Jo crec que em reconeixen per la meva roba, perquè porto la típica de la meva cultura, també pel meu hijab, que porto al cap. No tinc res més especial, però algú també em pot reconèixer pel color de pell i per la forma de la cara i cos.

La meva roba representa que soc de Pakistan; el meu hijab representa que soc musulmana, i qualsevol persona pot reconèixer la meva religió.

Altres persones, del barri i de l'institut, crec que també em veuen com a musulmana i reconeixen la meva religió.

La pilota

Per a mi és important la pilota: perquè m'encanta molt jugar a futbol i passo el temps veient el futbol i jugant-hi.

En concret he escollit la meva pilota de futbol de la Champions, sóc un noi a qui li agrada molt fer esport.

Els meus amics pensen que soc un noi molt hiperactiu i que sóc molt bo jugant a futbol.

El millor que m'ha passat a la vida ha sigut jugar a futbol i la pilota.

Trio la pilota de futbol perquè porto més d'una dècada jugant i veient futbol.

El futbol és un joc que consisteix a colpejar la pilota amb els peus per marcar un gol. Dos equips formats per onze jugadors cadascun competeixen entre ells per sortir guanyadors d'aquest joc. Es juga a nivell internacional per equips de diversos països.

Joies

Els objectes que em representen són les joies. M'agrada molt posar-me anells i rellotges. També m'agrada posar-me arracades .

Jo crec que si les persones em veuen amb les meves joies dirien que sempre les porto. Jo crec que dirien que soc molt presumida, perquè vaig sempre amb les meves joies...

Des del meu punt de vista, no crec que les persones diguin gaire res de mi pel fet de posar-me anells o arracades. No és res de l'altre món, posar-se joies és una cosa molt normal. Així que crec que si em veuen, la idea que es faran és que soc una noia normal, o ho veuran bonic.

Jo m'identifico amb aquest anell perquè me'l va donar la meva àvia als nou anys. Per a mi significa molt perquè a la meva àvia li havia donar a la mama quan era petita. La perla negra significa bona sort i el crist és per tenir fe.

Em representa el meu collaret amb la inicial del meu nom perquè me'l van regalar pel meu aniversari i qui ho va fer va ser una amiga molt especial. Jo tenia 14 anys i encara vivia a Perú.

Penso que les persones el deune percebre com un collaret molt bonic i amb la inicial del meu nom. Soc una noia a qui li agraden els collarets.

Crec que els detalls que més em defineixen són les arracades de perles que porto perquè mai me les trec, i el piercing del nas. He escollit aquests detalls perquè son visibles per a la gent i això ajuda a reconèixer les petites coses que em defineixen a simple vista. Aquests detalls em representen perquè m'agraden molt i sempre els porto. No surto de casa sense ells. La part que més expressa de la meva identitat és que soc una persona molt tímida a l'hora de parlar però a qui li agrada ajudar la gent.

L'objecte que porto sempre és una polsera vermella d'or que em porta coses bones i em fa tenir sort.

Aquesta polsera fa veure que soc una persona supersticiosa i que vull tenir pau en la meva vida.

La gent potser pensarà que estic boja o que és una tonteria. Hi ha gent que arribaria a pensar que és alguna cosa de bruixeria.

Les ulleres

Crec que hem defineixen com a persona les meves ulleres. Les porto sempre, òbviament, des que me les vaig posar, que d'això farà ja cinc anys.

A la gent no li resulta estrany que porti ulleres, per què les he portat quasi tota la meva vida.

I em defineix com a persona perquè ja són com part de mi. La veritat, jo no em reconeixo, per dir-ho d'alguna manera, sense ulleres.

El barri

Hem fet fotos d'edificis, flors, gossos, dibuixos, trens, nen... amb la càmera. Crec què són molt bones.

Les fotos representen coses que m'agraden i crec que són diferents i adequades. És un carrer i un parc molt bonics a prop del meu Institut. Els murs pintats amb frases, perquè ens representen a tots del barri. Aquest detall és molt bonic perquè les frases que posen són paraules que són veritats, no importa de quina religió som o de quin color de som: som del barri de la Florida.

Si turistes o persones del barri ho veuen dirien que aquest mur és molt bonic. La idea que es farien és que segurament els representa.

Les fotos que he fet són d'una mascota, de flors, de finestres, llençols estesos, brossa a les escombraries.

La gent diria que el barri és molt bonic, net amb flors i arbres per tot arreu.

El barri a l'estiu té un ambient molt agradable i familiar. Fa molta calor i hi ha molts llocs de gelats.

No m'agrada sortir molt del barri a l'estiu, fa calor. Aleshores surto amb el meu pare a Pubilla perquè hi ha una gelateria.

Gossos

Vam tenir una excursió on vam sortir a fer fotos a les coses. A prop de l'institut hi ha un parc i aquí ens trobem amb un gosset molt bonic, el seu nom és Kuma. Era molt preciosa!

Esport

Abans teníem la pista esportiva, però a alguns veïns no els feia gràcia i per això la van treure i van posar el centre cultural de merda,

on només hi va la gent gran, quatre o cinc persones i ningú més.

Abans, al costat del parc dels escacs no hi havia camp de futbol, i en el seu lloc hi havia gent que fumava i feia coses il·legals, però ara la gent pot jugar futbol amb 14 regles respectuoses.

La gent que viu a l'Hospitalet creuen que el camp és perillós perquè està a la Florida, i el consideren un barri on hi passen coses dolentes, però és tot el contrari, la gent respecta molt els altres. És com qualsevol altre barri de Barcelona.

Un nen està jugant al futbol amb el seu pare en un camp. El nen té uns dos o tres anys. He fet aquesta foto perquè el nen es veia molt talentós jugant a la pilota.

Pizza
7.00€

CAVED

Rodalies
074M

LES 14 REGLES DE JOHAN CRUYFF

1 ESPERIT D'EQUIP
Sol no pots fer res, has de fer-ho en grup.

2 RESPONSABILITAT
Cuida el que et donen i utilitza-ho bé.

3 RESPECTE
Tingues respecte pels altres.

4 INTEGRACIÓ
Convida els altres a les teves activitats.

5 INICIATIVA
Atreveix-te a fer coses noves.

6 COOPERAR
En un equip sempre s'ajuda als companys.

7 PERSONALITAT
Sigues tu mateix.

8 PARTICIPACIÓ SOCIAL
Important dins i fora de l'esport.

9 TÈCNICA
La base.

10 TÀCTICA
Saber el que fas.

11 DESENVOLUPAMENT
A través de l'esport es desenvolupa el cos i l'esperit.

12 APRENDRE
Intenta aprendre cada dia alguna cosa nova.

13 JUGAR JUNTS
És una part essencial del joc.

14 CREATIVITAT
La bellesa de l'esport.

FACEBOOK.COM/FUNDACIONCRUYFF
WWW.FUNDACIONCRUYFF.ORG

Laboratori editorial

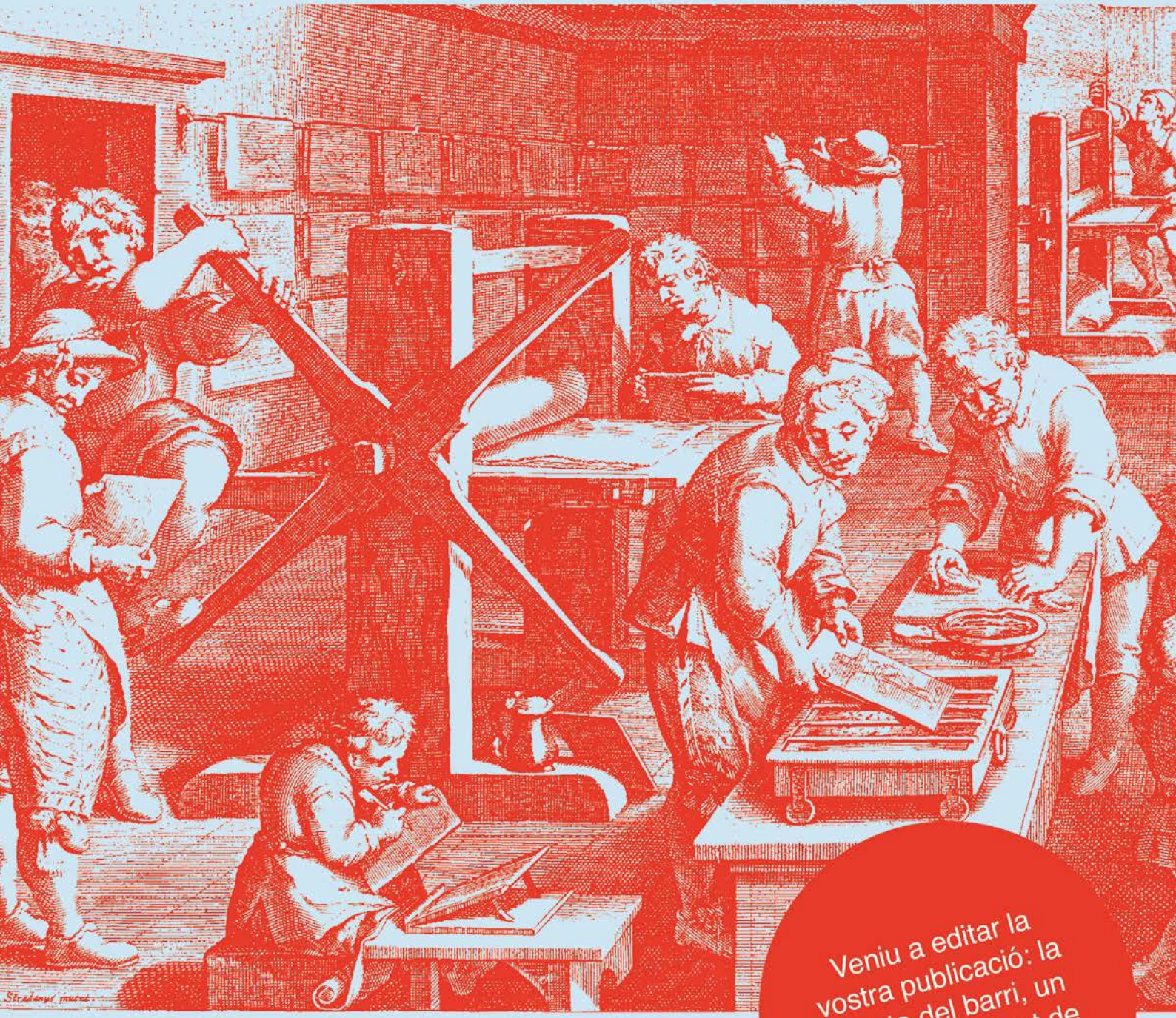

Veniu a editar la vostra publicació: la revista del barri, un fanzine, un llibret de poemes, un cartell…

Tots els dilluns de 17.30 a 19.30 h
Centre Municipal Ana Díaz Rico
Activitat gratuïta